

“मीठे बच्चे- तिमी अहिले सत्य बाबाद्वारा सत्य कुरा सुनेर उज्यालोमा आएका छौ । तिम्रो कर्तव्य हो सबैलाई अन्धकारबाट निकालेर उज्यालोमा ल्याउनु ।”

प्रश्न:- जब तिमी बच्चाहरूले कसैलाई ज्ञान सुनाउँछौ भने कुनचाहिँ कुरा अवश्य याद राख्नुपर्छ ?

उत्तर:- मुखबाट घरी-घरी बाबा-बाबा भनिराख । यसबाट मेरोपन समाप्त हुन्छ । वर्सा पनि याद रहन्छ । बाबा भन्नाले सर्वव्यापीको ज्ञान पहिले नै खतम हुन्छ । यदि कसैले भगवान् सर्वव्यापी हुनुहुन्छ भनेमा उनलाई भन- पिता सबै भित्र कसरी हुन सक्नुहुन्छ !

गीत:- आज अन्धेरे में है इंसान.....

ओम् शान्ति । बच्चाहरूले के भने र कसलाई पुकारे ? हे ज्ञानको सागर अथवा हे ज्ञान सूर्य बाबा..... भगवान्लाई बाबा भनिन्छ नि । भगवान् बाबा हुनुहुन्छ भने तिमी सबै बच्चाहरू हो । बच्चाहरूले भन्छन्- हामी अन्धकारमा परेका छौं । हजुरले हामीलाई उज्यालोमा लिएर जानुहोस् । बाबा भन्नाले सिद्ध हुन्छ बाबालाई पुकार्छन् । बाबा शब्द भन्नासाथ प्यार स्वतः आउँछ किनकि बाबाबाट वर्सा लिइन्छ । केवल ईश्वर वा प्रभु भन्नाले बाबाको वर्साको रस आउँदैन । बाबा भन्नाले वर्सा याद आउँछ । तिमी पुकार्छौ- बाबा हामी अन्धकारमा परेका छौं, हजुरले अब फेरि ज्ञानबाट हाम्रो दीपक जगाउनुहोस् किनकि आत्माको दीपक निभेको छ । मनुष्यको मृत्यु भयो भने १२ दिन दीयो बाल्छन् । एक जना घ्यू थप्नको लागि बसेको हुन्छ कतै दीयो ननिभोस् । बाबाले सम्झाउनु हुन्छ- तिमी बच्चाहरू उज्यालोमा अर्थात् दिनमा थियौ । अहिले रातमा छौ । १२ घण्टा दिन, १२ घण्टा रात । त्यो हो हृदको कुरा । यो त बेहदको दिन र बेहदको रात हो, जसलाई भनिन्छ ब्रह्माको दिन- सत्ययुग त्रेता, ब्रह्माको रात- द्वापर कलियुग । रातमा अँध्यारो हुन्छ । मनुष्यले ठक्कर खाइरहन्छन् । भगवान्लाई खोज्नको लागि चारैतर्फ चक्कर लगाउँछन्, तर परमात्मालाई पाउन सक्दैनन् । परमात्मालाई पाउनको लागि नै भक्ति गर्छन् । द्वापरदेखि भक्ति शुरू हुन्छ अर्थात् रावण राज्य शुरू हुन्छ । दशहराको पनि एक कथा बनाएका छन् । कथा सधैं मनोमय बनाउँछन्, जसरी चलचित्र, नाटक आदि बनाउँछन् । श्रीमद् भगवत गीता हो नै सत्य । परमात्माले बच्चाहरूलाई राजयोग सिकाउनुभयो, राजाई दिनुभयो । फेरि भक्तिमार्गमा बसेर कथा बनाउँछन् । व्यासले गीता बनाए अर्थात् कथा बनाए । सत्य कुरा त बाबाद्वारा तिमीले अहिले सुनिरहेका छौ । हमेसा बाबा-बाबा भन्नुपर्छ । परमात्मा हाम्रो बाबा हुनुहुन्छ, नयाँ दुनियाँका रचयिता हुनुहुन्छ । त्यसैले अवश्य उहाँबाट हामीलाई स्वर्गको वर्सा मिल्नुपर्छ । अहिले त ८४ जन्म भोगेर हामी नर्कमा परेका छौं । बाबाले सम्झाउनु हुन्छ- प्यारा बच्चाहरू ! तिमीहरू सूर्यवंशी, चन्द्रवंशी थियौ, विश्वको मालिक थियौ, अर्को कुनै धर्म थिएन, त्यसलाई स्वर्ग अथवा कृष्णपुरी भनिन्छ । यहाँ छ कंसपुरी । बापदादाले याद दिलाउनुहुन्छ, लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो । बाबा नै ज्ञानको सागर, शान्तिको सागर,

पतित-पावन हुनुहुन्छ, न कि पानीको गंगा । सबै सजनीहरूका एकै भगवान् साजन हुनुहुन्छ । यो मनुष्यले जान्दैनन् यसैले सोधिन्छ— आत्माका पिता को हो ? अलमलमा पर्छन् । भन्छन्— हामी जान्दैनौं । अरे, तिमीले आफ्नो पितालाई जान्दैनौ ? भन्दछन्— परमपिता परमात्मा, फेरि सोधिन्छ— उहाँको नाम रूप के हो ? भगवान्लाई चिन्दछौ ? तब भन्छन्— सर्वव्यापी हुनुहुन्छ । अरे, बच्चाहरूका पिता कहिल्यै सर्वव्यापी हुन्छन् र ? रावणको आसुरी मतमा कति बेसमझ बन्छन् । देह-अभिमान हो नम्बरवन । आफूलाई आत्मा निश्चय गर्दैनन् । भन्छन्— म फलानो हुँ । यो त भयो शरीरको कुरा । यथार्थमा स्वयं को हो ? यो जान्दैनन् । म न्यायाधीश हुँ, म यो हुँ.... ‘म’ ‘म’ भनिरहन्छन्, तर यो गलत हो । म र मेरो यी दुई चीज हुन् । आत्मा अविनाशी छ, शरीर विनाशी छ । नाम शरीरको हुन्छ । आत्माको कुनै नाम राखिँदैन । बाबा भन्नुहुन्छ— मेरो नाम शिव नै हो । शिवजयन्ती पनि मनाउँछन् । अब निराकारको जयन्ती कसरी हुन सक्छ ? उहाँ कसमा आउनुहुन्छ, यो कसैलाई पनि थाहा छैन । सबै आत्माहरूको नाम आत्मा नै हो । परमात्माको नाम हो शिव । बाँकी सबै हुन् शालिग्राम । आत्माहरू सबै बच्चा हुन् । एक शिव सबै आत्माहरूका बाबा हुनुहुन्छ । उहाँ हुनुहुन्छ बेहदको बाबा । उहाँलाई सबैले पुकार्छन्, आएर हामीलाई पावन बनाउनुहोस् । हामी दुःखी छौं । आत्माले पुकार्छ, दुःखमा सबै बच्चाहरूले याद गर्छन् । फेरि यिनै बच्चाहरू सुखमा रहँदा कसैले पनि याद गर्दैनन् । दुःखी बनाएको हो रावणले ।

बाबाले सम्झाउनु हुन्छ— यो रावण तिम्रो पुरानो दुस्मन हो । यो पनि ड्रामाको खेल बनेको छ । अहिले सबै अन्धकारमा छन् । त्यसैले पुकार्छन्— हे ज्ञान सूर्य आउनुहोस्, हामीलाई उज्यालोमा लिएर जानुहोस् । दुनियाँ सुखधाम थियो, त्यसबेला कसैले पनि पुकार्दैनथे । कुनै अप्राप्त वस्तु थिएन । यहाँ त चिल्लाइरहन्छन्, हे शान्तिदेवा । बाबा आएर सम्झाउनु हुन्छ— शान्ति त तिम्रो स्वधर्म हो । गलाको हार हो । आत्मा शान्तिधामको निवासी हो । शान्तिधामबाट फेरि सुखधाममा जान्छ । वहाँ त सुख नै सुख हुन्छ । तिमी चिल्लाउनु हुँदैन । दुःखमा नै चिल्लाउँछन्— दया गर्नुहोस्, दुःख-हर्ता, सुख-कर्ता बाबा आउनुहोस् । शिवबाबा, मीठा बाबा फेरि आउनुहोस् । अवश्य आउनुहुन्छ तब त शिवजयन्ती मनाउँछन् । श्रीकृष्ण हुन् स्वर्गका राजकुमार । उनको पनि जयन्ती मनाउँछन् । तर कृष्ण कहिले आए, यो कसैलाई थाहा छैन । राधा-कृष्ण नै स्वयम्बर पछि लक्ष्मी-नारायण बन्छन् । यो कसैले पनि जान्दैनन् । मनुष्यले पुकार गरिरहन्छन्— ओ गड फादर.... ठीक छ उहाँको नाम-रूप के हो भनी सोध्दा भन्छन्— नाम-रूपबाट अलग हुनुहुन्छ । अरे, तिमीले भन्छौ— गड फादर फेरि नाम-रूपबाट अलग भन्छौ । आकाश अनन्त (पोलार) छ, तर पनि त्यसको नाम छ आकाश । तिमीले भन्छौ— हामीले बाबाको नाम-रूप आदि जान्दैनौं, ठीक छ आफूलाई जान्दछौ ? हो, म आत्मा हुँ । ठीक छ आत्माको नाम-रूप बताऊ । फेरि भन्छन्— आत्मा नै परमात्मा हो । आत्मा नाम-रूपबाट अलग हुन सक्दैन । आत्मा एक बिन्दु तारा समान छ । भृकुटीको बीचमा रहन्छ । यस सानो आत्मामा ८४ जन्मको पार्ट भरिएको छ । यो धेरै बुझ्नुपर्ने कुरा छ, त्यसैले ७ दिनको भट्टीको गायन छ ।

२०७२ चैत्र २९ सोमबार ११-०४-२०१६ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन

द्वापरदेखि रावण राज्य शुरू भएको हो। त्यसबेलादेखि विकार प्रवेश भएको हो। सिँढी भर्दै आएका छन्। अहिले सबैलाई ग्रहण लागेको छ, काला भएका छन्, त्यसैले पुकार्छन् हे ज्ञान सूर्य आउनुहोस्। आएर हामीलाई उज्यालोमा लिएर जानुहोस्। ज्ञान अंजन सतगुरुले दिए, अज्ञान अन्धकार विनाश.... बुद्धिमा बाबा आउँछ। यस्तो होइन, ज्ञान अंजन गुरुले दिए..... गुरु त धेरै छन्, उनीहरूमा ज्ञान कहाँ छ? उनको गायन कहाँ छ र! ज्ञान-सागर, पतित-पावन, सर्वका सद्गति दाता एकै बाबा हुनुहुन्छ। फेरि अरू कसैले ज्ञान कसरी दिन सक्छ? साधुहरूले भन्छन्— भगवान्सँग मिलन गर्ने धेरै मार्ग छन्। शास्त्र पढ्नु, यज्ञ, तप आदि गर्नु— यी सबै भगवान्सँग मिलन गर्ने मार्ग हुन् तर पतित फेरि पावन दुनियाँमा कसरी जान सक्छन्? बाबा भन्नुहुन्छ— म स्वयं आउँछु। भगवान् त एकै हुनुहुन्छ ब्रह्मा-विष्णु-शंकर पनि देवता हुन्, उनीहरूलाई भगवान् भनिँदैन। उनका पनि बाबा शिव हुनुहुन्छ। प्रजापिता ब्रह्मा त यहीँ छन् नि। प्रजा यहाँ छन्। नाम पनि लेखिएको छ— प्रजापिता ब्रह्माकुमारी संस्थान। त्यसैले बच्चाहरू भए। धेरै बी.के. छन्। वर्सा शिवबाट मिल्छ, न कि ब्रह्माबाट। वर्सा हजुरबुवाबाट मिल्छ। ब्रह्माद्वारा स्वर्गमा जान लायक बनाउनु हुन्छ। ब्रह्माद्वारा बच्चाहरूलाई गोद लिनुहुन्छ। बच्चाहरूले पनि भन्छन्— बाबा हामी हजुरका हौं, हजुरबाट वर्सा लिन्छौं। ब्रह्माद्वारा स्थापना हुन्छ विष्णुपुरीको। शिवबाबाले राजयोग सिकाउनु हुन्छ। श्रीमत अथवा श्रेष्ठ भन्दा श्रेष्ठ मत भगवान्को गीता हो। भगवान् एकै निराकार हुनुहुन्छ। बाबाले सम्झाउनु हुन्छ— तिमी बच्चाहरूले ८४ जन्म लिएका छौ। आत्मा परमात्मा अलग रहे बहुकाल..... बहुकालदेखि त हिन्दूहरू नै थिए। अरू कुनै धर्म थिएन। उनै सबैभन्दा पहिला बिछोडिएका हुन्। बाबासँग बिछोडिएर यहाँ पार्ट खेलन आएका हुन्। बाबा भन्नुहुन्छ— हे आत्माहरू! अब म बाबालाई याद गर। यो हो यादको यात्रा अथवा योगअग्नि। तिम्रो शिरमा जो पापको बोझ छ, त्यो यस योग अग्निबाट भस्म हुन्छ। हे प्यारा बच्चाहरू! तिमी सत्ययुगबाट कलियुगमा आइपुगेका छौ। अब मलाई याद गर। यो बुद्धिको काम हो नि। देह सहित देहका सबै सम्बन्धलाई छोडेर म एकलाई याद गर। तिमी आत्मा हौ नि। यो तिम्रो शरीर हो। म-म आत्मा भन्छ। तिमीलाई रावणले पतित बनाएको हो। यो खेल बनिबनाउ हो। पावन भारतवर्ष पतित भारतवर्ष। जब पतित बन्छन् तब बाबालाई पुकार्छन्। रामराज्य चाहियो। भन्छन् पनि, तर अर्थ बुझ्दैनन्। ज्ञान दिने ज्ञानको सागर त एकै बाबा हुनुहुन्छ। बाबाले नै आएर सेकेण्डमा वर्सा दिनुहुन्छ। अहिले तिमी बाबाको बनेका छौ बाबाबाट सूर्यवंशी, चन्द्रवंशी वर्सा लिन। फेरि तिमी सत्ययुग, त्रेतामा अमर बन्छौ। वहाँ यस्तो भनिँदैन फलानो मर्नो। सत्ययुगमा अकालमा मृत्यु हुँदैन। तिमीले कालमाथि विजय प्राप्त गर्छौ। दुःखको नाम रहँदैन। उसलाई भनिन्छ सुखधाम। बाबा भन्नुहुन्छ— मैले त तिमीलाई स्वर्गको बादशाही दिन्छु। वहाँ त धेरै वैभव हुन्छ। भक्तिमार्गमा पनि मन्दिर बनाएका छन्, त्यस समयमा पनि कति धन थियो। भारतवर्ष के थियो! बाँकी अरू सबै आत्माहरू निराकारी दुनियाँमा थिए। बच्चाहरूले जानिसके— सर्वोच्च बाबाले अहिले

२०७२ चैत्र २९ सोमबार ११-०४-२०१६ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन स्वर्गको स्थापना गरिरहनु भएको छ । सर्वोच्च हुनुहुन्छ शिवबाबा, त्यसपछि हुन् ब्रह्मा-विष्णु-शंकर सूक्ष्मवतन वासी । फेरि यो दुनियाँ ।

ज्ञानबाट नै तिमी बच्चाहरूको सद्गति हुन्छ । गायन पनि छ— ज्ञान, भक्ति, वैराग्य । पुरानो दुनियाँबाट वैराग्य आउँछ किनकि सत्ययुगको बादशाही मिल्छ । अब बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू ! म एकलाई याद गर । मलाई याद गर्दै तिमी मेरो पासमा आउँछौ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) शिरमा जुन पापको बोझ छ त्यसलाई योग अग्निद्वारा भस्म गर्नु छ । बुद्धिबाट देहसहित देहका सबै सम्बन्धलाई छोडेर एक बाबालाई याद गर्नु छ ।
- २) पुकार्नु वा चिल्लाउनुको सट्टा आफ्नो शान्त स्वधर्ममा स्थित रहनु छ, शान्ति गलाको हार हो । देह-अभिमानमा आएर “म” र “मेरो” शब्द भन्नु हुँदैन, स्वयंलाई आत्मा निश्चय गर्नु छ ।

वरदानः— सेवाको स्टेजमा समाहित गर्ने शक्तिद्वारा सफलतामूर्त बन्ने मास्टर सागर भव

जब सेवाको स्टेजमा आउँछौ, अनेक प्रकारका कुरा सामुन्ने आउँछन् । ती कुरालाई स्वयंमा समाहित गर्नु भन्ने सफलतामूर्त बन्नेछौ । समाहित गर्नु अर्थात् संकल्पमा पनि कसैको व्यक्त कुरा र व्यक्त भाव आंशिक रूपमा पनि समाहित नहोस् । अकल्याणकारी बोल कल्याणको भावनामा यसरी बदल, मानौं अकल्याणको बोली नै थिएन । अवगुणलाई गुणमा, निन्दालाई स्तुतिमा बदल— तब भनिन्छ मास्टर सागर ।

स्लोगनः— विस्तारलाई नदेखेर सारलाई देख्ने वा स्वयंमा समाहित गर्नेवाला नै तीव्र पुरुषार्थी हो ।